

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Ormanların Korunması Amacıyla 6831 Sayılı Orman Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifimiz ve gerekçesi ekte sunulmuştur. Gereğinin yapılmasını arz ve talep ederiz. **11.08.2026**

Sevdâ KARACA

Gaziantep Milletvekili

Emek Partisi Genel Başkan Yardımcısı

İskender BAYHAN

İstanbul Milletvekili

Emek Partisi Genel Başkan Yardımcısı

Ek: 6831 Sayılı Orman Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifimiz ve gerekçesi

TBMM BAŞKANLIĞI	
Tali Komisyon	
Esas Komisyon	Tarım, Orman ve Köyşleri
Tarih: 1-10-2026	Esas No: 2/3804

T B M M KANUNLAR ve KARARLAR BSK.LİGİ
11 Ağustos 2026
Numara:

T B M M GENEL EVRAK
11 Ağustos 2026
No: 1914062

47

Ormanların Korunması Amacıyla 6831 Sayılı Orman Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi

GENEL GEREKÇE

Ormanlar yalnızca ağaç topluluklarından ibaret değildir. Orman; toprağı, suyu, havayı, iklimi, biyolojik çeşitliliğı, yaban hayatını ve insan yaşamını birlikte var eden bir ekosistemdir. Ormanların korunması, halk sağlığının, gıda güvenliğinin, su varlıklarının, iklim adaletinin ve gelecek kuşakların yaşam hakkının temel koşullarından biridir.

Ormanların iklim krizine karşı en önemli doğal savunma alanlarından biri olduğu bilimsel bir gerçektir. Ormanların tahribi; su döngüsünün bozulmasına, toprağın çoraklaşmasına, erozyon ve sel riskinin artmasına, tarımsal üretimin zarar görmesine, sıcaklıkların yükselmesine ve biyolojik çeşitliliğın azalmasına neden olmaktadır. Bu sonuçların yükü ise toplumun bütün kesimleri arasında eşit biçimde dağılmamaktadır. Suyu, sağlıklı gıdaya, temiz havaya ve güvenli yaşam alanlarına erişim olanakları sınıfsal konuma göre farklılaşmakta; ekolojik yıkımın bedelini en ağır biçimde işçiler, emekçiler, yoksullar, küçük üreticiler ve orman köylüleri ödemektedir.

Ne var ki Türkiye’de, özellikle AKP iktidarı döneminde, orman hukuku ormanları koruyan bir rejim olmaktan giderek uzaklaştırılmış; sermaye birikiminin, enerji ve maden yatırımlarının, turizm projelerinin, imar politikalarının ve merkezi idarenin keyfî kararlarının hizmetine sokulmuştur. 6831 sayılı Orman Kanunu, ormanları koruyan kamusal bir kanun olmaktan çıkarılarak sermayenin değişen ihtiyaçlarına göre sürekli yeniden şekillendirilen bir “kullanım kanunu”na dönüştürülmüştür.

Bu sürecin en kritik dönemeçlerinden biri, 6831 sayılı Orman Kanunu’na 2018 yılında eklenen Ek 16. maddedir. Bu maddeyle, sınırları Cumhurbaşkanınca belirlenen alanların Orman Genel Müdürlüğünce orman sınırları dışına çıkarılmasının önü açılmıştır. “Bilim ve fen bakımından orman olarak muhafazasında hiçbir yarar görülmeyen”, “fiilen orman vasfı taşımayan”, “taşlık, kayalık, verimsiz” veya “yerleşim yeri oluşturulması uygun” gibi sınırları belirsiz ifadeler, orman alanlarının imar, yatırım ve sermaye ihtiyaçları doğrultusunda orman rejimi dışına çıkarılmasının hukuki dayanağı hâline getirilmiştir.

Bu, mevcut iktidarın siyasal karakterinin orman hukukundaki karşılığıdır. İktidar, bir yandan 12 Eylül Anayasası’nın antidemokratik mirasını sürdürmekte; diğer yandan aynı Anayasa’nın ormanların korunmasına ilişkin sınırlı güvencelerini dahi sermaye birikiminin önünde engel gördüğünde aşındırmaktadır. Ormanların korunmasına ilişkin anayasal hükümler Cumhurbaşkanı kararlarıyla etkisizleştirilen, istisnalarla delinen ve etrafından dolaşan kurallara dönüştürülmüştür.

Ek 16. maddenin yürürlüğe girdiği 2018 yılından bu yana art arda yayımlanan Cumhurbaşkanlığı kararları, orman sınırları dışına çıkarma mekanizmasının istisnai değil, sistematik biçimde işletildiğini göstermektedir. Orman alanlarının Cumhurbaşkanlığı kararlarıyla orman rejimi dışına çıkarılması, bu alanların daha sonra imar, yatırım, rant ve sermaye kullanımına konu edilmesinin önünü açmaktadır. Böylece halkın ortak varlığı olan ormanlar, siyasi iktidarın şirketlere tahsis edebileceği bir arazi rezervi hâline getirilmektedir.

11 Haziran 2026 tarihinde kabul edilen ve 20 Haziran 2026 tarihli Resmî Gazete’de yayımlanan 7584 sayılı Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu ile Çeltik Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun, bu çizginin güncel halkasını oluşturmaktadır. Orman rejimini doğrudan ilgilendiren düzenlemeler, bir torba kanun içinde kamuoyundan ve etkili bir toplumsal tartışmadan kaçırılarak yasalaştırılmıştır. “İklim değişikliğiyle mücadele”, “mülkiyet sorunlarının çözümü”, “Hazine zararı” ve “kadaastro uyumsuzluklarının giderilmesi” gibi başlıklar altında sunulan hükümlerle orman hukuku yeniden sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirilmiştir.

7584 sayılı Kanun’la eklenen Ek 21, Ek 22 ve Ek 23. maddeler ile 2018 yılında getirilen Ek 16. madde, farklı hukuki araçlarla ormanların kamusal ve ekolojik niteliğini aşındırmaktadır. Ek 16, belirli alanların Cumhurbaşkanlığı kararıyla orman rejimi dışına çıkarılmasına; Ek 22, Devlet ormanı olarak sınırlandırılmış bazı taşınmazlardaki özel tapu kayıtlarının geçerli kabul edilmesine ve orman şerhlerinin kaldırılmasına; Ek 23 ise daha önce sonuçlandırılmış veya hükmen iptal edilmiş bazı alanlarda yeniden 2/B uygulaması yapılmasına imkân tanımaktadır. Ek 21 ise ormanların karbon tutma kapasitesini karbon piyasasında fiyatlandırılabilen ve tahsis edilebilen bir varlığa dönüştürmektedir. Böylece ormanlar bir yandan imar, enerji, maden, turizm ve gayrimenkul yatırımları için arazi rezervi; diğer yandan karbon piyasaları için gelir sağlayan finansal bir araç olarak ele alınmaktadır.

Bu düzenlemelerle orman ekosistemi, birbirinden bağımsız tapu parsellerinin toplamı gibi ele alınmaktadır. Oysa orman ekosistemi yalnızca ağaçlık kısımlardan oluşmaz. Maki, çalılık, açıklık, kayalık ve taşlık alanlar, sulak geçiş bölgeleri, yaban hayatı koridorları, toprak yapısı, su döngüsü ve mikro iklim bir bütün olarak orman ekosisteminin parçasıdır. Bir alanın küçük olması, taşlık veya kayalık nitelik taşıması, üzerinde yapılaşma baskısı bulunması ya da karbon piyasası açısından ekonomik değer ifade etmesi, onun orman rejimi dışına çıkarılmasını haklı kılamaz.

Orman rejimi dışına çıkarılan alanların yerine başka yerlerde belirli büyüklükte arazilerin orman tesis edilmek üzere tahsis edilmesi de ortaya çıkan ekolojik kaybı gidermez. Bir orman ekosistemi, başka bir yerde ayrılan eş büyüklükteki araziyle ikame edilemez. Toprağın niteliği, su rejimi, yetişmiş ağaç varlığı, habitat ilişkileri, yaban hayatı koridorları ve bölge halkının ormanla kurduğu tarihsel ilişki başka bir bölgeye taşınmaz. Ormanları yalnızca yüzölçümü üzerinden birbirinin yerine geçirilebilir alanlar gibi gören bu anlayış, doğayı dahi metrekare hesabına indirgeyen sermaye mantığının sonucudur.

Ormanların kamu mülkiyetinde bulunması da tek başına yeterli değildir. Kamusal mülkiyet, merkezi idarenin ormanlar üzerinde keyfi biçimde tasarrufta bulunması anlamına gelmez. Ormanların yönetimi; orman köylülerinin, orman emekçilerinin, sendikaların, ilgili meslek odalarının, bilim insanlarının, ekoloji örgütlerinin ve yerel yönetimlerin karar süreçlerine katıldığı demokratik bir kamusal planlamaya dayanmalıdır. Ormanların korunması için yürütülecek bakım, yangınla mücadele ve ekolojik restorasyon faaliyetleri güvenceli, sendikali ve doğrudan kamu istihdamıyla gerçekleştirilmelidir.

Ormanlar halkın ortak varlığı, tüm canlıların yaşam alanı ve gelecek kuşaklara karşı devredilemez bir kamusal sorumluluktur. “Ormanlar halkındır” ilkesi, yalnızca mülkiyeti değil; halkın ormanların yönetimine, korunmasına ve geleceğine ilişkin kararlara katılma hakkını da ifade etmektedir.

Bu nedenle 6831 sayılı Orman Kanunu’nun Ek 16, Ek 21, Ek 22 ve Ek 23. maddeleri yürürlükten kaldırılmalı; bu maddelere dayanılarak tesis edilen bütün işlemler bilimsel, hukuki ve ekolojik incelemeye tabi tutulmalıdır. Orman alanlarının özel mülkiyet ve sermaye kullanımı lehine tasfiyesine son verilmeli, 2/B uygulamalarını genişleten düzenlemeler ortadan kaldırılmalı ve ormanların karbon piyasalarına tahsis edilmesi yasaklanmalıdır.

Orman hukuku sermaye birikiminin ihtiyaçlarına göre değil; ekolojik bütünlük, kamu yararı, yaşam hakkı ve gelecek kuşakların hakları temelinde yeniden kurulmalıdır. Bunun yolu ormanları Saray rejiminin, şirketlerin ve rant politikalarının tasarruf alanı olmaktan çıkarmaktan; kamu mülkiyetini demokratik halk katılımıyla birleştirmekten ve ekolojik yıkımın maliyetini emekçilere değil, bu yıkımdan kazanç sağlayanlara yüklemekten geçmektedir.

MADDE GEREKÇELERİ

MADDE 1- 6831 sayılı Orman Kanunu’nun Ek 16 ncı maddesinin yürürlükten kaldırılması amaçlanmaktadır.

Ek 16. madde, 2018 yılında 6831 sayılı Kanuna eklenmiş; bilim ve fen bakımından orman olarak muhafazasında hiçbir yarar görülmediği ve tarım alanına dönüştürülmesinin mümkün olmadığı ileri sürülen yerler ile üzerinde yerleşim yeri bulunan ya da yerleşim yeri oluşturulması uygun görülen taşlık, kayalık, verimsiz ve fiilen orman vasfı taşımadığı belirtilen alanların orman sınırları dışına çıkarılmasına imkân tanımıştır. Madde uyarınca sınırları Cumhurbaşkanınca belirlenen bu alanlar, Cumhurbaşkanınca belirlenecek usul ve esaslara göre Orman Genel Müdürlüğünce orman sınırları dışına çıkarılarak Hazine adına tescil edilmektedir.

Söz konusu ölçütler, orman ekosisteminin bütünlüğünü ve alanların ekolojik işlevlerini değerlendiren açık, nesnel ve denetlenebilir ölçütler değildir. “Taşlık”, “kayalık”, “verimsiz”, “fiilen orman vasfı taşımayan” veya “yerleşim yeri oluşturulması uygun” gibi geniş yoruma elverişli ifadeler; makiliklerin, orman içi açıklıkların, yaban hayatı geçiş alanlarının, su

havzalarının ve toprak koruma işlevi gören alanların ekosistem içindeki yerini göz ardı etmektedir. Bu yaklaşım, orman ekosistemini ağaç örtüsüne ve arazi verimliliğine indirgeyerek orman alanlarının yerleşim, imar, yatırım ve sermaye kullanımı amacıyla orman rejimi dışına çıkarılmasının önünü açmaktadır.

Ek 16. madde kapsamında yapılacak işlemlerde, daha önce kadastrosu yapılmış yerlerin ikinci kez kadastroya tabi tutulmasını engelleyen hükmün uygulanmaması; ilan süresinin bir haftaya, itiraz süresinin ise bir aya indirilmesi öngörülmüştür. Bu düzenlemeler, orman sınırlarının değiştirilmesine ilişkin işlemlerde hukuki güvenliği, kamusal denetimi ve ilgililerin etkili biçimde itiraz edebilme imkânını zayıflatmaktadır. Orman sınırlarının belirlenmesi, merkezi yürütmenin takdirine bırakılabilecek sıradan bir arazi veya kadastro işlemi değil; ekolojik bütünlüğü, halkın ortak varlıklarını ve gelecek kuşakların yaşam hakkını ilgilendiren kamusal bir koruma yükümlülüğüdür.

Orman sınırları dışına çıkarılan alanın iki katından az olmamak üzere başka bir taşınmazın orman tesis edilmesi amacıyla Orman Genel Müdürlüğüne tahsis edilmesi de meydana gelen ekolojik kaybı ortadan kaldırmamaktadır. Yetişmiş bir orman ekosistemi; toprağı, su rejimi, biyolojik çeşitliliğı, yaban hayatı koridorları, mikro iklimi ve bölge halkıyla kurduğı tarihsel ilişkilerle birlikte var olmaktadır. Bu nedenle belirli bir yerde ortadan kaldırılan orman ekosisteminin başka bir yerde ayrılan araziyle yüzölçümü üzerinden ikame edilmesi mümkün değildir.

Anayasa'nın 169'uncu maddesi Devlete ormanların korunması ve sahalarının genişletilmesi yükümlülüğünü vermekte; ormanlara zarar verebilecek faaliyet ve eylemlere izin verilmemesini öngörmektedir. Ek 16. madde ise ormanların korunmasını esas alan anayasal yaklaşımın tersine, sınırları merkezi yürütme tarafından belirlenen alanların geniş ve belirsiz ölçütlerle orman rejimi dışına çıkarılmasına imkân tanımaktadır.

Maddeyle, yeni orman alanlarının Cumhurbaşkanı kararlarıyla orman rejimi dışına çıkarılmasına dayanak oluşturan bu mekanizmanın ortadan kaldırılması; ormanların korunmasında ekolojik bütünlük, kamu yararı, hukuki güvenlik ve bilimsel değerlendirme ilkelerinin esas alınması amaçlanmaktadır. Ek 16. maddeye dayanılarak daha önce tesis edilen işlemlerin hukuki ve ekolojik sonuçları ile bu alanların yeniden orman rejimine alınmasına ilişkin usul ve esaslar, teklifin geçici maddesinde ayrıca düzenlenmektedir.

MADDE 2- Maddeyle, 6831 sayılı Orman Kanununun ek 21 inci maddesinin yürürlükten kaldırılması amaçlanmaktadır.

Ek 21. maddeyle, "karbon yutak ormanları" adı altında Orman Genel Müdürlüğüne orman kurma ve bedel karşılığında kurdurmanın yanı sıra, kurulmuş ormanları tesis maliyetinden az olmamak ve "karbon piyasası rayiç bedeli" tahsil edilmek kaydıyla tahsis etme, yönetme ve işletme yetkileri verilmiştir. Böylece ormanların sera gazı tutum kapasitesi, piyasa değeri üzerinden fiyatlandırılabilen ve gerçek veya tüzel kişilere tahsis edilebilen bir iktisadi varlık olarak ele alınmıştır.

Ormanların korunması ve yeni orman alanlarının oluşturulması kamusal bir yükümlülüktür. Bu yükümlülük karbon kredisi, karbon sertifikası, karbon denkleştirme veya karbon piyasası rayiç bedeli üzerinden yürütülemez. Ormanlar yalnızca belirli miktarda sera gazı tutan teknik alanlar değil; canlı yaşamını, su varlıklarını, toprağı, biyolojik çeşitliliğı, yaban hayatını ve iklim dengesini birlikte var eden ekosistemlerdir. Ormanların ölçülebilir karbon tutma kapasitesi üzerinden değerlendirilmesi, ekosistemin diğer bütün işlevlerini ikincilleştirmektedir.

İklim kriziyle gerçek bir mücadele, başta fosil yakıt kullanımı olmak üzere sera gazı emisyonlarının kaynağında, mutlak ve sürekli biçimde azaltılmasını gerektirmektedir. Karbon denkleştirme mekanizmaları ise şirketlerin kendi faaliyetlerinden kaynaklanan emisyonları azaltmak yerine başka alanlarda gerçekleştirildiğı ileri sürülen karbon tutumunu satın alarak yükümlülüklerini yerine getirmiş sayılmalarına hizmet edebilmektedir. Bu yaklaşım, kirletici faaliyetlerin sürdürülmesini meşrulaştırma ve iklim krizinin yapısal nedenlerini görünmez kılma riski taşımaktadır.

Maddeyle, ormanların karbon piyasası rayiç bedeli üzerinden tahsis edilmesine, yönetilmesine ve işletilmesine özel olarak dayanak oluşturan Ek 21 inci madde yürürlükten kaldırılmaktadır. Bu maddeye dayanılarak daha önce başlatılan veya tamamlanan tahsis, sözleşme, kredilendirme, sertifikalandırma ve benzeri işlemler ise teklifin geçici maddesi kapsamında incelemeye tabi tutulmaktadır.

MADDE 3- Maddeyle, 6831 sayılı Orman Kanunu'nun Ek 22 nci maddesinin yürürlükten kaldırılması amaçlanmaktadır.

Ek 22 nci maddeyle, orman kadastro sınırları içinde kalan bazı özel mülkiyet iddialarının ve tapu kayıtlarının korunmasına veya iadesine imkân tanıyan bir yaklaşım benimsenmiştir. Bu düzenleme, Devlet ormanı olduğı tespit edilen alanların korunması yerine, bu alanlardaki fiili kullanım ve özel mülkiyet ilişkilerinin meşrulaştırılması sonucunu doğurmaktadır.

Orman kadastro sonucunda bir alanın Devlet ormanı olduğı belirlenmişse, yapılması gereken bu alanı orman rejimine almak ve korumaktır. Hazine'nin tazminat yükü, fiili kullanım ilişkileri veya geçmiş tapu kayıtları, ormanların korunması yükümlülüğünün önüne geçirilemez.

Bu düzenlemede yer alan 3 hektar ölçütü de orman ekosistemini dar, parçacı ve mülkiyet merkezli bir anlayışa indirgemektedir. Oysa orman ekosistemi yalnızca belirli büyüklükteki ağaçlık alanlardan ibaret değildir. Maki, çalılık, açıklık, kayalık, taşlık alanlar, yaban hayatı geçişleri, su döngüsü, toprak yapısı ve mikro iklim de orman ekosisteminin ayrılmaz parçalarıdır.

Bu nedenle Ek 22 nci madde, ormanların korunması ilkesini zayıflattığı, orman kadastrounu özel mülkiyet lehine aşındırdığı ve orman ekosistemini tapu-parsel mantığına indirgediğı için yürürlükten kaldırılmaktadır.

MADDE 4- Maddeyle, 6831 sayılı Orman Kanununun Ek 23 üncü maddesinin yürürlükten kaldırılması amaçlanmaktadır.

Ek 23 üncü madde, 2/B şartlarını taşıdığı ileri sürülen ancak uygulamaları daha önce mahkeme kararıyla iptal edilen bazı yerler ile orman kadastro tutanaklarında 2/B uygulamalarının tamamlandığı veya başka uygulama alanı kalmadığı belirtilen bazı alanlarda yeniden 2/B uygulaması yapılmasına imkân tanımaktadır. Ayrıca bu işlemlerin ikinci kadastro sayılmayacağı hükme bağlanmaktadır.

2/B rejimi, tarihsel olarak orman alanlarının daraltılması, fiili kullanımların meşrulaştırılması ve ormanların özel mülkiyet ilişkilerine açılması bakımından en tartışmalı uygulamalardan biridir. Daha önce iptal edilmiş veya hukuken sorunlu hale gelmiş uygulamaların yeniden işletilmesi, orman hukukunda geriye dönüş ve tasfiye mekanizması yaratmaktadır.

Bu nedenle Ek 23 üncü madde yürürlükten kaldırılmakta; orman sınırları dışına çıkarma pratiklerinin 2/B rejimi üzerinden yeniden genişletilmesinin önüne geçilmesi amaçlanmaktadır.

MADDE 5- Maddeyle, 6831 sayılı Orman Kanununa geçici 15 inci maddenin eklenmesi öngörülmektedir.

Ek 16, ek 21, ek 22 ve ek 23 üncü maddelerin yürürlükten kaldırılması, bu maddelere dayanılarak daha önce tamamlanmış işlemlerin hukuki sonuçlarını kendiliğinden ortadan kaldırmamaktadır. Bu nedenle devam eden işlemler ile tamamlanmış işlemler arasında ayırım yapılması; devam eden işlemlerin durdurulması, tamamlanmış işlemlerin ise bilimsel, hukuki ve ekolojik incelemeye tabi tutulması gerekmektedir.

İncelemenin yalnızca işlemleri tesis eden merkezi idare birimleri tarafından yürütülmesi, etkili ve bağımsız bir denetim sağlamayacaktır. Bu nedenle bilimsel ve hukuki inceleme komisyonuna ilgili kamu idarelerinin yanı sıra üniversitelerin ilgili bölümlerinin, meslek odalarının, baroların, ormancılık işkolunda örgütlü sendikaların, orman köylülerinin örgütlerinin, ekoloji örgütlerinin, ilgili yerel yönetimlerin ve doğrudan etkilenen köy ve mahallelerin seçilmiş temsilcilerinin katılması öngörülmektedir.

Komisyonun incelemesinde parsel bazlı ve birbirinden kopuk değerlendirmeler yerine havza ve ekosistem bütünlüğü esas alınacaktır. İşlemlerin kümülatif etkileri; biyolojik çeşitlilik, su varlıkları, toprak yapısı, yaban hayatı koridorları, iklim krizi, kamu yararı ve gelecek kuşakların yaşam hakkı bakımından değerlendirilecektir.

İnceleme devam ederken geri dönülmez yeni hukuki ve fiili durumların yaratılmasını önlemek amacıyla taşınmazların üçüncü kişilere devri, bunlar üzerinde yeni ayni veya şahsi hak kurulması, yeni imar planı ve ruhsat düzenlenmesi, ağaç kesimi, hafriyat, yapılaşma, madencilik, enerji, turizm, sanayi ve konut yatırımları ile karbon piyasasına ilişkin yeni işlemler yasaklanmaktadır.

İşlemlerin hukuka uygunluk, kamu yararı, ekolojik bütünlük ve gelecek kuşakların yaşam hakkı temelinde değerlendirilmesi; yararlanıcıların ve işlem bilgilerinin kamuoyuna açıklanması; hukuka ve orman ekosisteminin bütünlüğüne aykırı işlemler hakkında gerekli idari ve adli süreçlerin başlatılması amaçlanmaktadır.

MADDE 6- Yürürlük maddesidir.

MADDE 7- Yürütme maddesidir.

ORMANLARIN KORUNMASI AMACIYLA 6831 SAYILI ORMAN KANUNUNDA DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR KANUN TEKLİFİ

MADDE 1- 31/8/1956 tarihli ve 6831 sayılı Orman Kanununun Ek 16 ncı maddesi yürürlükten kaldırılmıştır.

MADDE 2- 6831 sayılı Kanunun ek 21 inci maddesi yürürlükten kaldırılmıştır.

MADDE 3- 6831 sayılı Kanunun ek 22 nci maddesi yürürlükten kaldırılmıştır.

MADDE 4- 6831 sayılı Kanunun ek 23 üncü maddesi yürürlükten kaldırılmıştır.

MADDE 5- 6831 sayılı Kanuna aşağıdaki geçici madde eklenmiştir:

“GEÇİCİ MADDE 15-

(1) Bu maddenin yürürlüğe girdiği tarihten önce mülga ek 16 ncı, ek 21 inci, ek 22 nci ve ek 23 üncü maddelere dayanılarak başlatılmış ancak henüz tamamlanmamış idari işlemler durdurulur. Bu maddelere dayanılarak daha önce tamamlanan işlemler incelemeye alınır. İnceleme sonuçlanıncaya kadar bu işlemlere ilişkin yeni karar, onay, izin, ruhsat, tescil veya tahsis işlemi tesis edilemez. Söz konusu alanlara ilişkin yeni hukuki veya fiilî tasarrufta bulunulamaz.

(2) İnceleme; Tarım ve Orman Bakanlığı, Orman Genel Müdürlüğü ve ilgili diğer kamu idareleri ile üniversitelerin ilgili bölümlerinin, meslek odalarının, baroların, ormancılık işkolunda örgütlü sendikaların, orman köylülerinin örgüt ve kooperatiflerinin, ekoloji örgütlerinin, ilgili yerel yönetimlerin ve doğrudan etkilenen köy ve mahallelerin seçilmiş temsilcilerinden oluşan Bilimsel ve Hukuki İnceleme Komisyonu tarafından yürütülür. Kamu idarelerinin temsilcileri toplam üye sayısının üçte birini geçemez. Komisyon, başkanını kamu idaresi temsilcileri dışındaki üyeler arasından seçer.

(3) Komisyon; işlemleri hukuka uygunluk, kamu yararı, ekolojik bütünlük ve gelecek kuşakların yaşam hakkı temelinde inceler. İşlemlerin kapsamı, işlemde yararlanan gerçek ve tüzel kişiler, alanların yüzölçümleri, kullanım amaçları, tahsis ve tapu bilgileri ile Komisyonun gerekçeli kararları kamuoyuna açıklanır. Komisyon tarafından hukuka aykırı olduğu veya orman ekosisteminin bütünlüğü ve kamu yararıyla bağdaşmadığı belirlenen işlemlerin geri alınması ya da kaldırılması için ilgili idarelerce gerekli işlemler başlatılır ve gerekli hâllerde dava açılır. Tapuda Hazine adına kayıtlı olup orman ekosisteminin parçası olduğu belirlenen alanlar yeniden orman rejimine alınır.

MADDE 6- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 7- Bu Kanun hükümlerini Cumhurbaşkanı yürütür.